

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **MESANA Real s.r.o.**, IČO 29065895
sídlem Máchova 2161, 347 01 Tachov
zastoupena advokátem Mgr. Luděk Šikolou
sídlem Mezibranská 7, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 00 Praha 1

za účasti osob zúčastněných na řízení: I. **ČEZ Distribuce, a.s.**, IČO 24729035
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín
zastoupena advokátem Mgr. Radkem

Pokorným

sídlem Karoliny Světlé 301/8, 110 00 Praha 1

II. **MUDr. I. S.**
Bytem xxx

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 15. 11. 2011, č. j. 27824/2011-31-4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Městský úřad Nový Knín, stavební úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 13. 4. 2010, č.j. 2700/10-ič/6, sp. zn. 2700/09-Č, rozhodl k žádosti žalobkyně ve spojeném územním a stavebním řízení o umístění a povolení stavby „*Fotovoltaická elektrárna na výrobu elektrické energie (stavba dočasná)*“ (dále jen „předmětná stavba“ nebo „FVE“) na pozemku parc. č. x v k. ú. x. Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále jen „správní orgán druhého stupně“ nebo „krajský úřad“), ze dne 30. 7. 2010, č.j. 133311/2010/KUSK sp. zn. SZ 106771/2010/KUSK REG/Gr, bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení zčásti změněno (ve výrokové části bylo doplněno, že předmětná stavba se umísťuje a povoluje též na pozemku parc. č. x v k. ú. x) a ve zbytku potvrzeno; jako nepřípustné bylo zamítnuto odvolání osoby zúčastněné na řízení II.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2011, č.j. 39722/2010-83/1165, na základě podnětu k zahájení přezkumného řízení podaného osobou zúčastněnou na řízení II. obě shora uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení správnímu orgánu prvního stupně. Žalovaný zároveň určil, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají podle § 99 odst. 3 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ode dne jeho právní moci (ex nunc).
3. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr pro místní rozvoj zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 5. 2011, č. j. 39722/2010-83/1165.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr pro místní rozvoj uvedl, že dne 20. 9. 2010 ministerstvo obdrželo od MUDr. I. S. podnět k provedení přezkumného řízení. Na základě tohoto podnětu ministerstvo zahájilo přezkumné řízení, přezkoumalo rozhodnutí krajského úřadu i stavebního úřadu a obě rozhodnutí č.j. 39722/2010-83/1165 ze dne 24. 5. 2011 zrušilo. V odůvodnění zrušovacího rozhodnutí ministerstvo mimo jiné uvedlo, že stavební úřad pochybil, když jednoznačně nestanovil okruhy účastníků řízení územního řízení a stavebního řízení. MUDr. I. S. nebylo oznámeno zahájení řízení ani rozhodnutí ve věci. Stavební úřad dále nepostupoval ve společném řízení podle ustanovení § 140 odst. 7 správního řádu, když účastníky řízení nepoučil, že se oba výroky rozhodnutí vzájemně podmiňují a že odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby má odkladný účinek i vůči rozhodnutí o povolení stavby. Dalším pochybením stavebního úřadu bylo nedoručení oznámení o zahájení řízení a prvoinstančního rozhodnutí účastníku řízení P. S.. Stavební úřad také zcela nedostatečně posoudil soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Stanovisko dotčeného orgánu k zásahu do krajinného rázu a souhlas s dočasným odnětím zemědělské půdy byly vydány až po veřejném ústním jednání, čímž stavební úřad porušil svou povinnost seznámit účastníky

řízení s těmito podklady a účastníkům byla upřena možnost vyjádřit se k nim. Stavba je umístována v ochranném pásmu dráhy, ovšem ve spise chybí stanovisko Správy železniční dopravní cesty, s.o., které je nutné podle § 8 a § 9 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“). Podle § 111 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) je stavební úřad povinen ověřit účinky budoucího užívání stavby. Ze stanoviska ČEZ Distribuce a.s. ze dne 22. 3. 2010 vyplývá, že stavbu nelze připojit do distribuční sítě. Stavební úřad tím, že přesto povolil stavbu, dostatečně neověřil účinky budoucího užívání stavby. V řízení v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože pro funkčnost stavby elektrárny je připojení k distribuční síti klíčové. Ze správních spisů také nevyplývá, že by se správní orgány obou stupňů zabývaly otázkou zásahu ochranného pásma výrobní elektrárny do sousedních pozemků, které nejsou ve vlastnictví stavebníka (odvolatele), aby jejich vlastníci byli nejen účastníky územního řízení, ale aby byli o přímém dotčení jejich práv v územním řízení vyrozuměni a mohli se tak k němu vyjádřit. S ohledem na výše uvedené ministerstvo konstatovalo, že obě rozhodnutí je třeba pro nezákonnost zrušit. Dále se zabývalo ochranou práv nabytých v dobré víře a tím, kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení.

5. Ministr pro místní rozvoj dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul obsah námitek uplatněných žalobkyní v rozkladu a k těmto uvedl, že v daném případě veřejný zájem na zákonnosti vydávaných rozhodnutí převažuje nad zásadou ochrany práv (žalobkyně) nabytých v dobré víře, a to zejména s ohledem na skutečnost, že o existenci práv nabytých v dobré víře lze důvodně pochybovat vzhledem k existenci negativního stanoviska společnosti ČEZ Distribuce a.s., z 22. 3. 2010 k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě. Připojení k distribuční soustavě je pro předmětnou stavbu jakožto výrobu elektrické energie klíčové pro její funkčnost, a žalobkyně si proto musela být vědoma, že předmětná stavba nesplňuje požadavky uvedené v § 111 odst. 2 stavebního zákona. Toto negativní stanovisko k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě bylo vydáno před vydáním rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby (z 13. 4. 2010), ze kterého jasně vyplývá účel stavby, když na straně jedna je uvedeno „Systém bude vyrobenou elektrickou energii o celkovém výkonu 1950kW dodávat do rozvodu 22kV ČEZ Distribuce a.s.“. Tento účel ale vzhledem k existenci negativního stanoviska k možnosti připojení nemohl být naplněn. Nemožnosti připojení si byla žalobkyně vědoma, což dokládá skutečnost, že v průběhu řízení u Energetického regulačního úřadu (ve věci sporu ohledně uzavření smlouvy o připojení mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce a.s.) doložila prohlášení ze dne 20. 8. 2010, že prozatím nebude dodávat vyrobenou elektrickou energii do rozvodu, jak je uvedeno v projektové dokumentaci, a také fakt, že předmětná stavba nebyla realizována. Řízení u Energetického regulačního úřadu přitom nebylo pravomocně ukončeno před vydáním rozhodnutí krajského úřadu o odvolání ze dne 30. 7. 2010, takže nemožnost připojení v době jeho rozhodování stále existovala. Proto žalobkyně nemohla z rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby nabýt práva v dobré víře. Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 04419-18/2010-ERÚ, sp.zn. ÚP- 4419/2010-ERÚ ze dne 25. 10. 2010 pak byl po novém projednání věci zamítnut návrh žalobkyně na stanovení smlouvy o připojení mezi ní a společností ČEZ Distribuce a.s. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut předsedou Energetického regulačního úřadu rozhodnutím č. j. 04419-23/2010-ERÚ ze dne 10. 1. 2011 a rozhodnutí nabylo právní

moci dne 13. 1. 2011. Nemožnost připojení předmětné stavby do distribuční sítě tak stále trvá.

6. Ministr pro místní rozvoj v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že ochranné pásmo předmětné stavby zasahuje do sousedních pozemků parc. č. x, x a x v k. ú. x, čímž dochází k omezení vlastnického práva majitelů těchto pozemků. Z vyjádření Mysliveckého sdružení Hubert Malá Hraštice k podanému rozkladu vyplývá zcela jednoznačný nesouhlas se zásahem ochranného pásma do pozemku parc. č. x v k.ú. x ve vlastnictví tohoto subjektu. Vyvozovat souhlas Mysliveckého sdružení Hubert Malá Hraštice s existencí ochranného pásma výrobní elektřiny na pozemku parc. č. x v k.ú. x ze souhlasu s připojením předmětné stavby na sloup na témže pozemku (jak uvádí žalobkyně v podaném rozkladu) není možné, neboť tyto skutečnosti spolu nijak nesouvisí. Existence přípojky a jejího ochranného pásma navíc představuje podstatně menší zásah do vlastnického práva, protože podle § 46 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) ochranné pásmo podzemního vedení elektrizační soustavy do napětí 110 kV včetně a vedení řídicí a zabezpečovací techniky činí 1 m po obou stranách krajního kabelu; u podzemního vedení o napětí nad 110 kV činí 3 m po obou stranách krajního kabelu, zatímco ochranné pásmo výrobní elektřiny činí 20 metrů. V ochranném pásmu výrobní elektřiny je podle ustanovení § 46 odst. 8 energetického zákona bez předchozího souhlasu vlastníka tohoto zařízení zakázáno zřizovat stavby či umisťovat konstrukce a jiná podobná zařízení, uskladňovat hořlavé a výbušné látky, provádět zemní práce, provádět činnosti, které by mohly ohrozit spolehlivost a bezpečnost provozu těchto zařízení nebo ohrozit život, zdraví či majetek osob a provádět činnosti, které by znemožňovaly nebo podstatně znesnadňovaly přístup k těmto zařízením. Všechna tato omezení vlastnického práva vlastníků sousedních pozemků parc. č. x, x a x v k. ú. x zcela nepochybně nelze považovat za žádnou nebo velmi malou újmu jiným účastníkům řízení, jak uvádí žalobkyně. Z rozhodnutí ministerstva vyplývá, že ochranné pásmo výrobní elektřiny (stanovené podle § 46 energetického zákona) zasahuje do sousedních pozemků, které nejsou ve vlastnictví stavebníka, jejich vlastníci nebyli o této skutečnosti uvědoměni a nemohli vyjádřit svůj souhlas nebo nesouhlas s touto skutečností. V tomto omezení vlastnického práva k sousedním pozemkům lze jednoznačně spatřovat újmu vzniklou jiným účastníkům řízení. Stejně tak z rozhodnutí ministerstva vyplývá, že újma veřejnému zájmu vznikla vydáním rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Vzhledem k výše uvedenému újma vzniklá žalobkyni na jejím subjektivním právu zrušením rozhodnutí a vrácením věci k novému projednání není ve zjevném nepoměru k újmě, která již vznikla veřejnému zájmu a dalším účastníkům řízení, u nichž by v důsledku nezákonného rozhodnutí došlo k nepřipustnému omezení jejich vlastnického práva k pozemkům. Podmínky pro zastavení přezkumného řízení stanovené v § 94 odst. 4 správního řádu proto nebyly naplněny. Ministr pro místní rozvoj přisvědčil též závěru ministerstva, že stavební úřad nedal účastníkům řízení možnost seznámit se s dodatečně získanými podklady rozhodnutí (stanovisko dotčeného orgánu k zásahu do krajinného rázu a souhlas s dočasným odnětím zemědělské půdy byly vydány až po veřejném ústním jednání), čímž jim byla upřena možnost vyjádřit se k nim. Tím došlo k dotčení procesního práva účastníků řízení uvedeného v § 36 odst. 3 správního řádu. Stejně tak ministerstvo správně vytklo, že předmětná stavba je umisťována v ochranném pásmu dráhy, přičemž podle § 9 odst. 1 zákona o dráhách je možné v ochranném pásmu dráhy zřizovat a

provozovat stavby jen se souhlasem drážního správního úřadu a za podmínek jím stanovených. Takový souhlas ovšem není obsahem spisu.

III. Žaloba

7. Žalobou podanou dne 22. 12. 2011 u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 5. 2011, č.j. 39722/2010-83/1165. V žalobě konstatovala, že svůj požadavek na zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj vydaného v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno odvolací rozhodnutí potvrzující rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení, v rozkladu odůvodňovala tím, že byly splněny podmínky pro postup dle § 94 odst. 4 správního řádu (*Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoliv rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví*). Žalobkyně v rozkladu zdůrazňovala, že nabyla práva z rozhodnutí Městského úřadu v Novém Kníně o umístění a povolení stavby v dobré víře. K pochybení došlo pouze na straně správních orgánů a žalobkyně k němu svým chováním nepřispěla. Ochrana dobré víry má v přezkumném řízení jednoznačně přednost před zájmem na striktní legalitě rozhodnutí. Žalovaný ovšem ve svém rozhodnutí uvedl, že „o existenci práv nabytých v dobré víře lze důvodně pochybovat, vzhledem k existenci negativního stanoviska společnosti ČEZ Distribuce a.s., z 22. 3. 2010 k možnosti připojení předmětné stavby k distribuční soustavě...“ Výklad účinků daného negativního stanoviska ČEZ Distribuce a.s., provedený žalovaným, je dle názoru žalobkyně mylný a v rozporu se zákonem, protože samo stanovisko bylo vydáno nezákonným způsobem. Žalobkyně v této souvislosti zdůraznila, že ČEZ Distribuce a.s., jako příslušný provozovatel distribuční soustavy má ze zákona povinnost připojit k distribuční soustavě výrobu každého žadatele, který o to požádá a splňuje podmínky připojení. Tato povinnost vyplývá z § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“), které stanoví, že „Provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatelé distribučních soustav jsou povinni na svém licencí vymezeném území přednostně připojit k přenosové soustavě nebo k distribučním soustavám zařízení podle § 3 (dále jen "zařízení") za účelem přenosu nebo distribuce elektřiny z obnovitelných zdrojů, pokud o to výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen "výrobce") požádá a pokud splňuje podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním právním předpisem." Tímto zvláštním předpisem je energetický zákon, který v § 25 odst. 11 písm. a) stanoví: „Provozovatel distribuční soustavy je dále povinen připojit k distribuční soustavě zařízení každého a umožnit distribuci každému, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy.“ Tato ustanovení tedy ukládají společnosti ČEZ Distribuce a.s., připojit každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky Pravidel provozování distribuční soustavy (PPDS), s výjimkou případů, kdy připojení žadatele neumožňuje naplněná kapacita distribuční soustavy nebo pokud by výroba elektřiny žadatele ohrozila spolehlivý provoz distribuční soustavy (a to vzhledem k charakteru výroby nebo objektivního nastalého stavu ohrožení soustavy).

8. Postup připojování je podrobněji upraven ve vyhlášce č. 51/2006 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě (dále jen „vyhláška č. 51/2006 Sb.“) a Pravidlech provozování distribuční soustavy. Žalobkyně podala žádost o připojení výroby k distribuční soustavě dne 15. 7. 2009. Dle vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném k datu podání žádosti o připojení, jsou podmínkami připojení: podání žádosti o připojení, souhlasné stanovisko provozovatele distribuční soustavy k žádosti o připojení vydané postupem dle § 5 vyhlášky a uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem distribuční soustavy. Ustanovení § 5 této vyhlášky pak upravuje podrobný postup pro vydávání stanoviska k žádosti o připojení, včetně lhůt, dokdy je takové stanovisko možné vydat. Provozovatel distribuční soustavy je povinen dle ust. § 5 odst. 3 vyhlášky č. 51/2006 Sb., vydat stanovisko do 30 dnů (v případě potřeby technických měření sítě do 60 dnů) ode dne obdržení žádosti o připojení, nebo po obdržení všech doplňujících údajů v potřebném rozsahu. Dle odst. 4 stejného ustanovení pak v případě, že nelze žadatele připojit z důvodů stanovených energetickým zákonem, vyrozumí provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy písemně žadatele o konkrétních důvodech zamítnutí jeho žádosti o připojení ve lhůtě dle předchozího odstavce, tedy ve lhůtě 30 dnů (max. 60 dnů) od dne obdržení žádosti o připojení. Z uvedeného ustanovení vyplývá limitace provozovatele distribučních služeb co do lhůty pro oznámení nemožnosti připojení zařízení žadatele, a to rovněž pokud připojení není možné z důvodu ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. ČEZ Distribuce a.s., byla tedy povinna oznámit žalobkyni zamítavé stanovisko k její žádosti o připojení ve lhůtě 30 (max. 60 dnů) od obdržení žádosti, nikoliv až po uplynutí více jak osmi měsíců po podání žádosti o připojení. Není v souladu se zákonem postup účastníka řízení (míněno společnosti ČEZ Distribuce a.s.), kdy k uplatnění důvodů pro nepřipojení dle energetického zákona došlo teprve stanoviskem ze dne 22. 3. 2010, ačkoliv žádost o připojení byla žalobkyní podána dne 15. 7. 2009 a k prvnímu vydání kladného stanoviska k žádosti došlo již 11. 8. 2009.
9. Žalobkyně dále uvedla, že si je vědoma toho, že v příloze č. 4 Pravidel pro provozování distribuční soustavy je v čl. 4.3 zakotvena možnost vydat stanovisko s pouze předběžným určením místa připojení. Možnost připojení výroby do tohoto konkrétního místa je posuzována v tzv. studii připojitelnosti, která prověřuje technické parametry připojení. Studie připojitelnosti prověřuje podmínky připojení v daném konkrétním místě co do jejich technické proveditelnosti, avšak rozhodně nezkoumá možnost či pravděpodobnost ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. Pokud studie připojitelnosti neprokáže nemožnost připojení záměru z důvodů nedostatku kapacity distribuční sítě v místě připojení, považují se všechny ostatní podmínky připojení za splněné a připojení záměru fotovoltaické elektrárny je možné realizovat. Ve prospěch takového výkladu hovoří i stanovení doby platnosti stanoviska a rezervace kapacity připojení. Mimoto žalobkyně již v té době uhradila poměrnou část nákladů na připojení. Po předložení kladné studie připojitelnosti již nemá ČEZ Distribuce a.s., jakožto provozovatel distribuční soustavy prostor k uvažování, zda výrobu elektřiny připojí či ne. Provozovatel distribuční soustavy není správním orgánem, aby hodnotil odborně podklady a vyvozoval z nich závěry na základě volné úvahy, má povinnost výrobu elektřiny při splnění stanovených podmínek připojit. To výslovně vyplývá z přílohy č. 14 čl. 4.3 Pravidel provozování distribuční soustavy. Ustanovení čl. 4.3.1. in fine stanoví, že „po předložení studie s kladným výsledkem je do 30 dnů žadateli vystaveno vyjádření dle bodu 4.3.2.“. Čl. 4.3.2. pak upravuje závazné stanovisko o připojení.

10. Vázat sdělení o nemožnosti připojení žalobkyně k soustavě z důvodu ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy na dodání studie připojitelnosti nemá žádné zákonné ani logické opodstatnění. Vydat negativní stanovisko z důvodu ohrožení distribuční soustavy lze toliko ve výše uvedené lhůtě 30 dnů od podání žádosti, nikoli po dodání studie připojitelnosti, která se otázkou ohrožení distribuční soustavy vůbec nezabývá. Postup společnosti ČEZ Distribuce, a.s., která po předložení kladné studie připojitelnosti žádost žalobkyně bez dalšího zamítla s obecným poukazem na potenciální ohrožení bezpečnosti a stability distribuční soustavy, je tudíž nezákonný. Tento postup žalobkyně rovněž napadla žalobou, o které nyní probíhá soudní řízení. Společnost ČEZ Distribuce, a.s., vydala kladné stanovisko k žádosti žalobkyně o připojení dne 11. 8. 2009. Stanovisko ze dne 22. 3. 2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně s odkazem na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona, je nezákonné, protože takové stanovisko je provozovatel oprávněn dle § 5 odst. 3 vyhlášky č. 51/2006 Sb., vydat ve lhůtě 30 dnů od podání žádosti o připojení, nikoliv však po uplynutí více než osmi měsíců ode dne podání žádosti. Takový postup ČEZ Distribuce, a.s., výrazně narušuje právní jistotu žalobkyně ohledně připojení výroby žalobkyně k distribuční soustavě. Ačkoliv jí nejprve bylo vydáno kladné stanovisko k žádosti o připojení, toto stanovisko bylo naprosto svévolně změněno po uplynutí více než sedmi měsíců, během kterých žalobkyně zahájila přípravu FVE a vynaložila náklady související s připojováním výroby. Jedná se tedy o zásah do práv nabytých v dobré víře, která požívají právní ochrany.
11. Z výše uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že nepochybně nabyla právo z územního rozhodnutí a stavebního povolení v dobré víře, že výrobu žalobkyně je možné připojit k distribuční soustavě, což vyplývá ze stanoviska ČEZ Distribuce a.s., k připojení výroby žadatele ze dne 11. 8. 2009. Byly tedy naplněny předpoklady pro postup dle § 94 odst. 4 správního řádu. Závěr správního orgánu o tom, že žalobkyně nenabyla práva v dobré víře, se opírá toliko o nezákonné stanovisko společnosti ČEZ Distribuce, a.s., a je proto nesprávný. Postup žalovaného je proto v rozporu s § 94 odst. 4 správního řádu. Újma, která žalobkyni hrozí v důsledku zrušení stavebního povolení pro výrobu, dosahuje výše 280 000 000 Kč, mnohanásobně převyšuje újmu, která by mohla vzniknout jiným účastníkům řízení, a je tedy ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi řízení nebo veřejnému zájmu. Žalovaný měl tedy postupovat dle ust. § 94 odst. 4 správního řádu a řízení usnesením zastavit.
12. V podání ze dne 27. 3. 2012 žalobkyně k věci samé uvedla, že doplňuje podanou žalobu o souhlas pana A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert s umístěním FVE na pozemku parc. č. x. S Mysliveckým sdružením Hubert žalobkyně uzavřela dohodu, že ochranné pásmo FVE bude končit na hranici pozemku parc. č. x. Toho žalobkyně dosáhne instalací panelů s odlišnými technickými vlastnostmi tak, že nedojde ke změně celkového projektu a ostatní podmínky územního rozhodnutí, stavebního povolení a stanoviska k připojení nebudou dotčeny. Žalobkyně tímto dokládá, že jiným účastníkům řízení nevzniká vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení újma, zatímco žalobkyni vzniká (jeho zrušením) újma značného rozsahu.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že o existenci práv nabytých v dobré víře lze v případě žalobkyně důvodně pochybovat vzhledem k tomu, že negativní stanovisko ČEZ Distribuce a.s., z 22. 3. 2010, k možnosti

připojení předmětné stavby k distribuční soustavě bylo vydáno před vydáním rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby. Žalovanému nepřísluší toto stanovisko hodnotit, nicméně je třeba uvést, že rozhodnutím Energetického regulačního úřadu ze dne 25. 10. 2010 byl zamítnut návrh žalobkyně na stanovení smlouvy o připojení mezi ní a společností ČEZ Distribuce a.s. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut předsedou Energetického regulačního úřadu rozhodnutím ze dne 10. 1. 2011 a nemožnost připojení předmětné stavby do distribuční sítě tak stále trvá. Řízení u Energetického regulačního úřadu nebylo pravomocně ukončeno před vydáním rozhodnutí krajského úřadu o odvolání ze dne 30. 7. 2010, takže nemožnost připojení v době rozhodování krajského úřadu stále existovala. Také proto žalobkyně nemohla z rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby nabýt práva v dobré víře. V dalším žalovaný argumentoval zcela shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. MUDr. I. S. jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé uvedla, že je dotčená předmětnou stavbou (vzhledem k blízkosti plánované FVE od jejího rodinného domu). V odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítala mj. nesoulad s územním plánem obce Malá Hraštice a nezákonný zásah do krajinného rázu. Krajský úřad však její námitky nezkoumal věcně, čímž vznikla újma jejím vlastnickým právům. MUDr. I. S. nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že pochybily pouze správní orgány. Bylo na zodpovědnosti stavebníka vybrat si takového projektanta, který dodrží § 159 stavebního zákona. To se však v daném případě nestalo, neboť (projektant) připravovanou projektovou dokumentaci s dotčenými orgány vůbec nekoordinoval a k vydání závazných stanovisek tak došlo až po veřejném ústním projednání, ačkoli měla být předložena již s podáním žádosti. Vypracovaná projektová dokumentace dále nerespektovala platný územní plán obce Malá Hraštice. Stejně tak bylo povinností stavebníka podat žádost, která bude odpovídat vypracované projektové dokumentaci. Ani to se však nestalo. Tato pochybení rozhodně nemohou jít k tíži správních orgánů či ostatních účastníků řízení. MUDr. I. S. nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že škoda vzniklá zrušením rozhodnutí by činila přibližně 280 milionů Kč. Má za to, že stavebník mohl a měl tuto újmu, včetně zdůvodnění její výše, uvést již ve vyjádření k podkladům k přezkumnému řízení ve lhůtě stanovené usnesením ministerstva ze dne 18. 1. 2011. Ačkoli předmětná stavba byla pravomocně povolena již v září 2010, v celém období až do pravomocného zrušení povolení v listopadu 2011 nebylo s její realizací započato. Kalkulace předpokládaných příjmů tak nemůže užívat dotované ceny pro FVE zprovozněné v roce 2010. Od března 2011 již velké, nově realizované FVE nejsou vůbec dotovány. Lze tak důvodně pochybovat, že by škoda vzniklá zrušením stavebního povolení v listopadu 2011 byla, byť jen řádově, srovnatelná s částkou uvedenou v žalobě. Pouze novým projednáním řádné kompletní žádosti a projektové dokumentace u stavebního úřadu může být dosaženo toho, aby stavebník dodržel veškeré zákonné požadavky, včetně realizace celé plochy izolační zeleně, jak požaduje územní plán obce Malá Hraštice.
15. Společnost ČEZ Distribuce, a.s., svého práva vyjádřit se jako osoba zúčastněná na řízení k věci samé nevyužila.

VI. Repliky žalobkyně

16. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že dne 10. 2. 2011 podala žalobu o nahrazení rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a předsedy Energetického regulačního úřadu podle části páté občanského soudního řádu. Řízení o této žalobě je vedeno u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 C 39/2012; o návrhu žalobkyně nebylo doposud rozhodnuto. Žalobkyně v replice setrvala na argumentaci uvedené v žalobě, a sice že negativní stanovisko ČEZ Distribuce, a.s., ze dne 22. 3. 2010 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, protože již dne 11. 8. 2009 bylo společností ČEZ Distribuce, a.s., vydáno kladné stanovisko k připojení výrobní žalobkyně k distribuční soustavě. Rozhodnutí o nezákonnosti stanoviska ze dne 22. 3. 2010 se žalobkyně rovněž domáhá v soudním řízení. Nelze tedy činit závěry, že vzhledem k existenci tohoto nezákonného stanoviska nebyla žalobkyně jako žadatel v dobré víře. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ani předsedy Energetického regulačního úřadu není konečným rozhodnutím ve věci.
17. Žalobkyně dále uvedla, že v řízení doložila souhlas A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert jako vlastníků označených sousedních pozemků, jakož i souhlasné stanovisko drážního úřadu. Doložila, že jiným účastníkům řízení ani jinému veřejnému zájmu nevzniká vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení újma, zatímco jí vzniká újma značného rozsahu.
18. V podání ze dne 5. 8. 2014 žalobkyně reagovala na vyjádření osoby zúčastněné na řízení MUDr. I. S.. Uvedla, že jmenovaná nebyla účastníkem řízení o umístění a povolení předmětné stavby, kdy v tomto řízení nebyla dotčena její práva. MUDr. S. svým odvoláním, následně podaným podnětem k přezkumu a vyjádřením k žalobě nesleduje změnu podmínek umístění navrhované FVE, nýbrž se touto cestou snaží dosáhnout vyřešení svých dlouhodobých sousedských sporů s vlastníky pozemků parc. č. x, x a x manželzy N.. Tyto pozemky ovšem nebyly předmětem řízení o umístění stavby, stavba navrhované elektrárny se na nich neumísťovala. Tím, že byl rozhodnutím odvolacího orgánu do výroku rozhodnutí vložen pozemek parc. č. x, nemohlo dojít k ovlivnění práv MUDr. S., jelikož tento pozemek nesousedí ani s pozemkem ve vlastnictví MUDr. S. (pozemek parc. č. xxx), ani s MUDr. S. sporovanými pozemky parc. č. x, x a x. Žalobkyně se domnívá, že zájmům MUDr. S. bylo fakticky vyhověno v nejvyšší možné míře, co se týče předmětu řízení o umístění stavby žalobkyně, a to přesto, že nebyla správním úřadem kvalifikována jako účastník řízení. Pochybením mohlo být dle názoru žalobkyně nejvýše to, že stavební úřad MUDr. S. usnesením neoznámil, že není účastnicí řízení. Tato vada ovšem nemůže mít žádný vliv na podmínky umísťované stavby. Žalobkyně již soudu doložila souhlasy všech vlastníků sousedních pozemků, kteří by navrhovanou stavbou mohli být dotčeni, a to pana A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert, jakož i souhlasné stanovisko drážního úřadu. Doložila tedy, že jiným účastníkům řízení ani jinému veřejnému zájmu nevzniká vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení újma, zatímco žalobkyni vzniká újma značného rozsahu.
19. Pokud jde o vyčíslení újmy, která by jí vznikla v důsledku zrušení rozhodnutí o umístění a povolení předmětné stavby, žalobkyně poukázala na svou argumentaci obsaženou v rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 24. 5. 2011, č. j. 39722/2010-83/1165, v níž uvedla: „Podateli by zrušením rozhodnutí o umístění a povolení stavby naopak vznikla újma velkého rozsahu. Pokud by podatel nemohl vyrábět a dodávat do sítě elektřinu z výrobní umístěné a postavené na předmětných pozemcích v důsledku zrušení

stavebního povolení, přišel by tak o příjmy za dodávky elektřiny, se kterými v průběhu investice do projektu fotovoltaické elektrárny počítal. Škoda vzniklá zrušením rozhodnutí podatelů by činila přibližně 280 000 000 Kč, což jsou předpokládané příjmy z provozu FVE podatele. V daném případě by tedy zrušením rozhodnutí o umístění a povolení stavby fotovoltaické elektrárny, ze kterého podatel nabyl práva v dobré víře, vznikla podatelů újma, která by nepochybně byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu." Žalobkyně tedy již v průběhu přezkumného řízení výši újmy tvrdila. Výrobní FVE měla být dle zákona připojena do konce roku 2010, kdy tato výrobní měla kladné stanovisko k připojení ČEZ Distribuce, a.s., jako příslušného provozovatele distribuční soustavy, ze dne 11. 8. 2009 a měla rezervovaný výkon. Měla by tudíž nárok na podporu elektřiny z obnovitelných zdrojů ve výši stanovené pro zdroje uvedené do provozu od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Z toho rovněž vychází vyčíslení vznikající újmy. Výstavba nebyla zahájena v důsledku nezákonného postupu ČEZ Distribuce, a.s., kdy tato v rozporu se zákonem vydala dne 22. 3. 2010 negativní stanovisko k připojení, ačkoliv již dne 11. 8. 2009 vydala kladné stanovisko k připojení výrobní žalobkyně k distribuční soustavě. Rozhodnutí o nezákonnosti stanoviska ze dne 22. 3. 2010 se žalobkyně domáhala v soudním řízení vedeném u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 6 C 39/2012. Okresní soud v Děčíně vydal dne 15. 2. 2013 rozsudek č. j. 6 C 39/2012-138, kterým stanovil smlouvu o připojení výrobní elektřiny žalobkyně mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce, a.s., ve znění uvedeném v rozsudku, tedy s termínem připojení do 31. 12. 2010. V odůvodnění rozsudku soud mimo jiné uvedl, že „stanovisko provozovatele distribuční soustavy společnosti ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 11. 8. 2009 nelze vzhledem ke všem okolnostem případu považovat toliko za předběžné, nýbrž za konečné a závazné. Prvotní stanovisko ze dne 11. 8. 2009 uvádí souhlas s připojením předmětné výrobní za podmínky splnění dalších podmínek. V případě, že tyto podmínky byly splněny a studie připojitelnosti prokázala možnost připojení, nemohl provozovatel distribuční soustavy vydat jiné, než kladné stanovisko, zvláště pak, jestliže až do předložení studie připojitelnosti již pro žadatele rezervoval příslušnou kapacitu pro připojení do distribuční soustavy." Okresní soud v Děčíně tedy žalobkyni přisvědčil, že negativní stanovisko ČEZ Distribuce, a.s., bylo vydané v rozporu se zákonem, a tudíž bylo povinností ČEZ Distribuce, a.s., připojit výrobní FVE Malá Hraštice k distribuční soustavě v termínu do 31. 12. 2010. Žalobkyně citované rozhodnutí Okresního soudu v Děčíně připojila jako přílohu svého podání a dodala, že v současné době probíhá řízení u odvolacího soudu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze žalobu proti napadenému rozhodnutí ministra pro místní rozvoj rozsudkem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9 A 325/2011-61, zamítl.
21. V odůvodnění rozsudku městský soud předně přisvědčil závěru žalovaného, že žalobkyně nemohla na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabýt práva v dobré víře, neboť si v průběhu řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně musela být vědoma toho, že prokazatelně nesplnila podmínky pro připojení elektrárny k distribuční soustavě; v době rozhodování správních orgánů žalobkyně neměla uzavřenou smlouvu o připojení s osobou zúčastněnou na řízení I., jež navíc k možnosti připojení předmětné elektrárny do distribuční sítě vydala negativní stanovisko. Odkaz žalobkyně na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona a v něm stanovenou povinnost provozovatelů distribuční soustavy připojit k distribuční soustavě zařízení každého, kdo o to požádá a

splňuje podmínky připojení, proto nemůže obstát. Správní orgán prvního stupně přitom vydal předmětné rozhodnutí v rozporu s § 111 odst. 2 stavebního zákona, neboť si ve stavebním řízení neověřil účinky budoucího užívání stavby. Veškeré námitky žalobkyně týkající se údajné nezákonnosti postupu osoby zúčastněné na řízení I. shledal městský soud irelevantními, neboť závěr o nesplnění podmínek pro připojení k distribuční soustavě nemohly nikterak zvrátit. Dobrou víru žalobkyně nelze dovozovat ani z předchozího kladného (avšak zároveň pouze předběžného a podmíněného) stanoviska osoby zúčastněné na řízení I., neboť toto stanovisko nenahrazuje smlouvu o připojení, která je jednou z obligatorních podmínek pro připojení předmětné elektrárny k distribuční soustavě, a tudíž absenci této smlouvy v rozhodné době nemůže zhojit. Namítá-li žalobkyně, že negativní stanovisko osoby zúčastněné na řízení I. „výrazně narušuje právní jistotu žalobkyně ohledně připojení výrobní žalobkyně k distribuční soustavě“, nevyjadřuje vlastně nic jiného, než že si vzhledem k existenci tohoto stanoviska nemohla být připojením k distribuční soustavě jista.

22. Lhůty pro vydání stanoviska provozovatele distribuční soustavy či oznámení o nemožnosti připojení zařízení k této soustavě mají dle závěrů městského soudu uvedených v citovaném rozsudku pouze pořádkový charakter, neboť zákon s jejich marným uplynutím nespojuje žádné následky. Nadto § 5 odst. 5 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2010, výslovně počítá s tím, že k vydání stanoviska dojde až po předání studie připojitelnosti.
23. Samotná rezervace kapacity připojení pak má z povahy věci předběžný charakter. Za irelevantní městský soud považoval i doložení souhlasu A. N. a Mysliveckého sdružení Hubert coby vlastníků sousedních pozemků. Také dodatečné doložení souhlasného stanoviska drážního úřadu nemá naprosto žádný vliv na závěr o nedostatku dobré víry žalobkyně. Ze stejného důvodu se městský soud nezabýval ani posuzováním poměru újmy, která by žalobkyni dle jejího tvrzení vznikla zrušením nezákonného územního a stavebního rozhodnutí v přezkumném řízení, k újmě, která vznikla jiným účastníkům spojeného územního a stavebního řízení nebo veřejnému zájmu. Žalobkyně navíc neuvedla žádné relevantní skutečnosti, na jejichž základě by k takovému posouzení mohlo dojít. S odkazem na § 75 s. ř. s. se pak městský soud odmítl zabývat i rozsudkem Okresního soudu v Děčíně č.j. 6 C 39/2012-138; současně připomenul, že předmětný rozsudek doposud nenabyl právní moci, a neupravuje tak závazným způsobem práva a povinnosti účastníků řízení. Městský soud zároveň dodal, že se s právním názorem Okresního soudu v Děčíně neztotožňuje.

VIII. Řízení před Nejvyšším správním soudem

24. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10As 106/2015 – 108, kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9 A 325/2011-61, zamítl. Dospěl k závěru, že žalobkyně nemohla být v dobré víře, neboť stavba fotovoltaické elektrárny nemohla v době vydání rozhodnutí o umístění a povolení stavby dosáhnout jejího účelu, neboť nebylo možné ji připojit do distribuční soustavy. Je zákonnou povinností stavebního úřadu ověřovat způsobilost stavby dosáhnout účelu, a to i z hlediska právní dovolenosti. Aby stavební úřad mohl dostatečně posoudit budoucí účinky stavby, je třeba, aby nejprve zhodnotil, zda stavba může fakticky i právně fungovat z hlediska účelu, pro nějž má být na území umístěna a povolena. Ověřovat budoucí účinky stavby, která by v budoucnu nemohla být pro svůj účel ve skutečnosti užívána, by

postrádalo jakýkoliv smysl, takže zákonem stanovenou povinnost by stavební úřad bez oné předběžné úvahy nemohl vůbec splnit. Zamýšlená elektrárna žalobkyně aktuálně nesplňovala podmínky pro připojení k distribuční soustavě (nebyla uzavřena smlouva o připojení), žalobkyně tak nemohla být v dobré víře v rozhodnutí stavebního úřadu. Chyběla-li její dobrá víra, bylo nadbytečné zabývat se vážením újmy, která žalobkyni vznikla zrušením rozhodnutí v přezkumném řízení.

IX. Řízení před Ústavním soudem

25. Proti výše uvedeným rozhodnutím Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu žalobkyně brojila ústavní stížností. Ústavní soud nálezem ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 106/2015-108, a Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2015, č. j. 9 A 325/2011-61, zrušil a konstatoval, že citovanými rozsudky bylo porušeno ústavně zaručené právo žalobkyně na soudní ochranu dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky.
26. V odůvodnění nálezu Ústavní soud poukázal na princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, který působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci. Nezbytnost ochrany důvěry v akty veřejné moci a z nich nabytých práv však může být oslabena tam, kde není dána dobrá víra v jejich správnost či zákonnost. Platí přitom, že dobrá víra se předpokládá a je na veřejné moci, aby její existenci vyvrátila.
27. Pokud správní soudy vycházely z toho, že stavební úřad nemůže vydat stavební povolení na fotovoltaickou elektrárnu, pokud ta nemůže být „aktuálně“ připojena k distribuční soustavě z důvodů předvídaných § 25 odst. 10 písm. a) energetického zákona, protože jinak nemohou být ověřeny účinky budoucího užívání stavby, spojily tím prakticky posouzení otázek významných pro řízení podle stavebního zákona s podmínkami a postupy podle energetického zákona, aniž by pro to byl zřejmý důvod a aniž by konkrétně vysvětlily, proč by žalobkyně měla takový postup předpokládat a z toho důvodu nebýt v dobré víře.
28. Ústavní soud dále uvedl, že žalobkyně po celou dobu řízení vycházela z toho, že je zákonnou povinností ČEZ Distribuce, a. s., připojit ji k distribuční soustavě a mít pro tento účel rezervovanou kapacitu. O tomto přesvědčení žalobkyně svědčí jak sporné řízení o uzavření smlouvy o připojení zahájené před Energetickým regulačním úřadem na návrh žalobkyně, tak následné řízení podle části páté občanského soudního řádu před Okresním soudem v Děčíně. Zjevně nepřiléhavý je pak závěr městského a Nejvyššího správního soudu, že tyto skutečnosti jsou nepřípustné novoty podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Nevypovídají totiž o následné změně skutkového stavu, jak oba soudy dovozují, ale především o dobré víře stěžovatelky existující již v době rozhodování Ministerstva pro místní rozvoj a ostatně i před tím v době rozhodování o umístění a povolení stavby.
29. Skutečnost, že žalobkyně musela vědět, že nemá uzavřenou smlouvu o připojení k distribuční soustavě, není pro posouzení dobré víry žalobkyně bez dalšího významné: aby tato skutečnost vylučovala dobrou víru žalobkyně, muselo by v řízení být zjištěno nejen povědomí žalobkyně o tom, že nemá smlouvu o připojení, ale i její povědomí o tom, že uzavření této smlouvy je kritériem významným pro postup stavebního úřadu podle § 111 odst. 2 stavebního zákona a že jím vydané rozhodnutí není věcně správné či v souladu s

právními předpisy. V opačném případě nemůže obstát závěr správních soudů, že dobrá víra žalobkyně není dána.

30. Ústavním soudem shledaná absence skutkových zjištění a navazujících relevantních právních úvah vyvracejících dobrou víru žalobkyně dle odůvodnění nálezu plně dostačuje pro konstatování neústavnosti napadených rozhodnutí pro nedostatečný respekt ze strany správních soudů k právům stěžovatelky nabytým v dobré víře.
31. Setrvají-li nicméně správní soudy v dalším či jiném řízení na stanovisku, že podle § 111 odst. 2 stavebního zákona je povinností stavebního úřadu hodnotit i schopnost stavby dosáhnout jejího účelu nejen ze stavebně-technických hledisek, bude třeba, aby se zabývaly i rozsahem takového hodnocení (do jaké míry má stavební úřad ověřovat budoucí využití povolované stavby, včetně jeho právní dovolenosti, v případech, kde podklady pro takové hodnocení nejsou předvídaný stavebním či zvláštním zákonem jako podklady pro jeho rozhodnutí). Stejně tak bude třeba se zabývat i uplatnitelností takového požadavku v praxi: k naplnění jakého účelu je pro postup stavebníka podle stavebního zákona nezbytné, aby si před povolením stavby obstaral oprávnění k činnosti, jejíž výkon závisí teprve na uvedení stavby do provozu.

X. Řízení před městským soudem po zrušení rozsudku Ústavním soudem

32. Městský soud vázán nálezem Ústavního soudu napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, a to za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a souhlas žalovaného, který se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládal.
33. V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
34. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatelé distribučních soustav jsou povinni na svém licenci vymezeném území přednostně připojit k přenosové soustavě nebo k distribučním soustavám zařízení podle § 3 (dále jen "zařízení") za účelem přenosu nebo distribuce elektřiny z obnovitelných zdrojů, pokud o to výrobce elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen "výrobce") požádá a pokud splňuje podmínky připojení a dopravy elektřiny stanovené zvláštním právním předpisem.
35. Podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona ve znění účinném do 17. 8. 2011 provozovatel distribuční soustavy je dále povinen připojit k distribuční soustavě zařízení každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené Pravidly provozování distribuční soustavy, s výjimkou případu prokazatelného nedostatku kapacity zařízení pro distribuci nebo při ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy.
36. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, podmínkami připojení zařízení žadatele k přenosové nebo distribuční soustavě jsou
 - a) podání žádosti o připojení,
 - b) souhlasné stanovisko provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydané postupem podle § 5, a

c) uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy nebo změna stávající smlouvy o připojení.

37. Podle § 5 odst. 3 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy vydá do 30 kalendářních dnů ode dne obdržení žádosti o připojení podle § 4 odst. 1 nebo po obdržení všech doplňujících údajů v potřebném rozsahu podle § 4 odst. 7 stanovisko. V případě, že je nutné provést měření nebo u sítě o napěťové úrovni 110 kV ověření chodu sítě, prodlužuje se tento termín o dobu měření nebo ověření chodu sítě, maximálně však na 60 kalendářních dnů ode dne obdržení žádosti o připojení. O nutnosti provedení měření nebo ověření chodu sítě a prodloužení lhůty musí provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy informovat žadatele nejpozději do 15 kalendářních dnů ode dne obdržení žádosti o připojení.
38. Podle § 5 odst. 4 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2010, pokud nelze zařízení žadatele připojit z důvodů stanovených energetickým zákonem, vyrozumí provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy písemně žadatele o konkrétních důvodech zamítnutí jeho žádosti o připojení ve lhůtě podle předchozího odstavce. V případě, že je možné zařízení žadatele připojit za jiných podmínek, navrhne provozovatel přenosové nebo distribuční soustavy v zamítavém stanovisku k žádosti o připojení jiný možný způsob připojení. Tento návrh jiného možného způsobu připojení obsahuje náležitosti stanoviska podle odstavce 2 a je nadále považován za stanovisko.
39. Podle § 94 odst. 1 správního řádu v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.
40. Podle § 97 odst. 3 správního řádu rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.
41. Podle § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.
42. Po provedeném řízení dospěl městský soud - máje na paměti princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochranu dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci - k závěru, že žaloba není důvodná.
43. Z obsahu správního spisu se podává – jak konstatoval též Ústavní soud - že rozhodnutí opravňující žalobkyni k umístění a provedení stavby byla zrušena z důvodů spočívajících v nevymezení jednoznačného okruhu účastníků, nedostatečném poučení o odvolání, nedostatečném hodnocení souladu stavby s územně plánovací dokumentací a obecnými požadavky na využívání území, pochybení při shromažďování a zohlednění závazných

stanovisek, a pochybení při hodnocení účinků budoucího užívání stavby, která v té době nemohla být připojena k distribuční soustavě.

44. Z žalobních námitek je pak nade vší pochybnost zřejmé, že žalobkyně vytýká žalovanému porušení jediného zákonného ustanovení, a to § 94 odst. 4 správního řádu. Dle jejího přesvědčení došlo k naplnění podmínek pro zastavení přezkumného řízení, zakotvených ve zmíněném ustanovení správního řádu, neboť práva z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby nabyla žalobkyně v dobré víře a současně by újma, která by jí zrušením rozhodnutí vznikla, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.
45. Žalobkyně nerozporovala, že rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, tedy jinými slovy nerozporovala samotné důvody, pro které bylo rozhodnutí opravňující žalobkyni k umístění a provedení stavby FVE v přezkumném řízení zrušeno.
46. Z uvedeného důvodu se městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí soustředil primárně na posouzení otázky nabytí práv žalobkyně z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení předmětné stavby v dobré víře.
47. Vázán nálezem Ústavního soudu pak městský soud v této souvislosti upřesňuje, že pro rozhodování o umístění stavby a vydání stavebního povolení je zcela zásadní posoudit účel zamýšlené stavby a je nepochybné, že schopnost zamýšlené stavby takový účel naplňovat musí být předmětem úvah správního orgánu. V opačném případě by se totiž posuzování, resp. schvalování účelu stavby stalo pouze formálním a vedlo by potenciálně k absurdním důsledkům, neboť by umožňovalo umísťování a povolování staveb pro deklarovaný účel zcela nevhodných. Správní orgány proto musí posuzovat, zda je stavba k naplnění daného účelu vůbec způsobilá, resp. zda k němu jsou splněny příslušné podmínky, a to mimo jiné podmínky právní dovolenosti či přípustnosti stavebníkem oznámený účel naplňovat.
48. Vymezení účelu stavby je nezbytnou součástí jak žádosti o umístění stavby (§ 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) ve spojení s přílohou č. 1 této vyhlášky), tak také příslušného územního rozhodnutí (§ 9 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb.). Dle § 110 odst. 1 stavebního zákona je údaj o účelu zamýšlené stavby taktéž náležitostí žádosti o stavební povolení, přičemž pro tento konkrétní účel je stavba při splnění zákonných podmínek následně povolována a pouze za tímto účelem může být i následně užívána (srov. § 126 odst. 1 stavebního zákona).
49. Žalobkyně v žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby jako účel zamýšlené stavby fotovoltaické elektrárny uvedla „výroba elektrické energie“, v žádosti o stavební povolení pak bylo výslovně žádáno pro označenou stavbu „Fotovoltaická elektrárna na výrobu elektrické energie“ i „napojení elektrárny na vedení VN“. O takto vymezených žádostech pak ve sloučeném územním a stavebním řízení rozhodovaly správní orgány prvního i druhého stupně.
50. Ve vztahu k dikci § 111 odst. 2 stavebního zákona, dle něhož v průběhu stavebního řízení *stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby*, je zřejmé, že podmínkou pro to, aby se správní orgány mohly budoucími účinky stavby dostatečně zabývat, je prvotní zhodnocení toho, zda stavba může (fakticky i právně) vůbec fungovat z hlediska účelu, pro nějž má být na území umístěna a povolena, jak vyložil již Nejvyšší správní soud. Ověřovat

účinky budoucího užívání stavby bez toho, že by stavba mohla či měla být pro svůj účel reálně užívána, by totiž postrádalo jakýkoli smysl, takže zákonem stanovenou povinnost by stavební úřad bez oné předběžné, avšak samozřejmé, úvahy o faktické a právní dovolenosti fungování povolované stavby z hlediska jejího účelu nemohl vůbec splnit.

51. Dle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb., ve znění do 31. 3. 2010, podmínkou připojení k přenosové nebo distribuční soustavě bylo podání žádosti o připojení, souhlasné stanovisko provozovatele přenosové nebo distribuční soustavy k žádosti o připojení, vydané postupem podle § 5 této vyhlášky, a uzavření smlouvy o připojení mezi žadatelem a provozovatelem přenosové nebo distribuční soustavy nebo změna stávající smlouvy o připojení.
52. Poukaz žalobkyně na § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona a v něm stanovenou povinnost provozovatelů distribuční soustavy připojit k distribuční soustavě zařízení každého, kdo o to požádá a splňuje podmínky připojení, nemůže obstát, protože žalobkyně v dané věci podmínky připojení prokazatelně nesplnila.
53. Přinejmenším absence smlouvy o připojení přitom možnost připojení předmětné fotovoltaické elektrárny k distribuční síti, a tedy i naplnění jejího účelu, zjevně znemožňovala. S nemožností připojení do distribuční soustavy byla přitom žalobkyně nepochybně srozuměna, o čemž svědčí i to, že se odstranění uvedeného nedostatku domáhala jak ve sporném řízení o uzavření smlouvy o připojení zahájeném z jejího podnětu před Energetickým regulačním úřadem, tak následně i soudní cestou v řízení podle části páté občanského soudního řádu před Okresním soudem v Děčíně. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud, šlo o nedostatek natolik závažný a nepřehlédnutelný, že „přirozenou míru nejistoty“ ohledně souladu záměru s právními předpisy významným způsobem překročil. Jakkoli pak jde uvedené pochybení primárně na vrub správním orgánům prvního a druhého stupně, žalobkyně si jej musela být vědoma, a nemůže se proto nyní dovolávat nabytí práv v dobré víře.
54. Vzhledem k tomu, že žalobkyně proti důvodům zrušení rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně v přezkumném řízení, mimo jiné spočívajících v pochybení při hodnocení účinků budoucího užívání stavby, v projednávané žalobě nebrojila, když žalovanému vytýkala porušení jediného zákonného ustanovení, a to § 94 odst. 4 správního řádu, musela si být pochybení stavebního úřadu ve vztahu k hodnocení budoucích účinků výroby nepřipojené k distribuční soustavě jednoznačně vědoma, přičemž musela vycházet z toho, že jde o skutečnost právně relevantní. Závěr o nedostatku dobré víry žalobkyně je tak i v kontextu nálezu Ústavního soudu na místě.
55. Městský soud na tomto místě podotýká, že ve svém předchozím rozhodnutí nečinil ve vztahu k postupu žalobkyně ohledně odstranění nemožnosti připojení povolované stavby do distribuční soustavy (ani ve vztahu k jiným žalobkyní tvrzeným skutečnostem) žádný závěr o „nepřípustných novotách podle §75 odst. 1 s. ř. s.“. V intencích nálezu Ústavního soudu nicméně soud doplnil skutková zjištění z rozhodnutí soudů všech stupňů vydaných v řízení podle části páté občanského soudního řádu o nahrazení rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 04419-23/2010-ERÚ, která jsou mu známa z úřední činnosti. Okresní soud v Děčíně rozsudkem ze dne 15. 2. 2013, č. j. 6 C 39/2012-138, „stanovil“ smlouvu o připojení fotovoltaické elektrárny ve znění specifikovaném ve výroku rozhodnutí, když dospěl k závěru, že stanovisko provozovatele distribuční soustavy (zde osoby zúčastněné na řízení I.) ze dne 11. 8. 2009 nemá povahu stanoviska předběžného, nýbrž je závazné a konečné. Odvolací Krajský soud v Ústí nad

Labem rozsudkem ze dne 18. 8. 2015, č. j. 17 Co 639/2013-228, změnil rozsudek soudu prvního stupně (Okresního soudu v Děčíně) tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 11. 8. 2009 bylo pouze předběžné, nebylo závazné a konečné, což mimo jiné vyplývá z jeho samotného textu, podle něhož konečné stanovisko k žádosti o připojení bude vydáno po předložení studie připojitelnosti. Účelem vydání předběžného stanoviska byla rezervace kapacity připojení podle žádosti žalobkyně včetně stanovení podmínek a předpokladů připojení, mezi které patřilo i předložení kladné studie připojitelnosti a faktická možnost připojení, se zřetelem na důsledky pro celou elektrizační soustavu. I po předložení kladné studie připojitelnosti byla ČEZ Distribuce, a.s. oprávněna posoudit možné ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy a odmítnout připojit výrobu žalobkyně, k čemuž došlo dne 22. 3. 2010, kdy ČEZ Distribuce, a.s. vydala stanovisko č. 4120469261 zamítající požadavek žalobkyně se zřetelem k možnému ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 33Cdo 2943/2016-293, uzavřel, že stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 11. 8. 2009 informuje žalobkyni o obdrženém požadavku na připojení FVE, přičemž zdůrazňuje, že konečné stanovisko k žádosti osoba zúčastněná na řízení I. vydá až po předložení studie připojitelnosti, jež byla požadována se zřetelem k vyžadovanému výkonu výroby a dalším evidovaným požadavkům na připojení z transformovny 110/22 kV Mníšek. Podle dovolacího soudu nelze mít pochybnosti o tom, že studie připojitelnosti měla též sloužit k ověření skutečnosti, jaký vliv bude mít výroba žalobkyně na chod distribuční soustavy. Tomu odpovídalo i návěští stanoviska, že „předběžně je možno uvést předpoklad, že daný požadavek bude možné realizovat ze stávající DS po splnění následujících podmínek...“ Uvedený dokument tedy podle názoru dovolacího soudu svědčí o tom, že ČEZ Distribuce, a.s. se jeho vydáním nechtěla závazně vyjádřit k žádosti o připojení, předpokládala obstarání dalšího dokumentu, který měl být podkladem pro její konečné rozhodnutí o požadavku na připojení do její distribuční soustavy. Smyslem tohoto „předběžného“ stanoviska byla rovněž rezervace (blokování) kapacity pro připojení výroby a evidence požadavku žalobkyně, jako nezbytného předpokladu pro konečné rozhodnutí o požadavku na připojení. Jeho vydání bylo motivováno požadavkem ověřit možnost připojení výroby žalobkyně do distribuční soustavy; ČEZ Distribuce, a.s. nemohla na základě dosavadních informací vydat závazné a konečné stanovisko, a zároveň nebyl (zatím) důvod žádost žalobkyně o připojení zamítnout. ČEZ Distribuce, a.s. jako provozovatelka distribuční soustavy, ačkoli má podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona povinnost připojit k distribuční soustavě každého a umožnit distribuci elektřiny každému, kdo o to požádá, splňuje-li podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené v Pravidlech provozu distribuční soustavy, nemá tuto povinnost bezvýjimečně, neboť může odmítnout připojit žadatele (mimo jiné) v situaci ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. O takové hrozbě (viz žádost ČEPS a. s. ze dne 3. 2. 2010) se ČEZ Distribuce, a.s. dozvěděla v období od sdělení předběžného stanoviska do okamžiku vydání stanoviska konečného dne 22. 3. 2010. Ze shora uvedených důvodů tak žalobkyně nemohla legitimně vycházet z přesvědčení, že stanoviskem ze dne 11. 8. 2009 jí byl udělen souhlas s připojením její FVE k distribuční síti, neboť byla seznámena s tím, že k vydání konečného stanoviska dojde až v souvislosti s předložením studie připojitelnosti. Jestliže se v mezidobí změnilы okolnosti rozhodné pro posouzení žádosti o připojení, s ohledem na charakter stanoviska ze dne 11. 8. 2009, mohla [a se zřetelem k zákonné povinnosti podle § 25 odst.

11 písm. a) energetického zákona] a musela ČEZ Distribuce, a.s. své předběžné stanovisko revidovat.

56. Žalobkyně v době rozhodování stavebního úřadu i správního orgánu druhého stupně nepochybně věděla jak o negativním stanovisku ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 22. 3. 2010 k její žádosti o připojení, tak o tom, že žádná smlouva o připojení mezi ní a společností ČEZ Distribuce, a.s., uzavřena nebyla. Věděla tedy o tom, že dosud nebyly splněny podmínky připojení zařízení (předmětné FVE) k distribuční soustavě, což znemožňovalo naplnění účelu předmětné stavby, a proto je vyloučeno, aby práva z nezákonného rozhodnutí úřadu o umístění a povolení stavby předmětné FVE žalobkyně nabyla v dobré víře. Pro posouzení věci je přitom irelevantní, zda se jednalo o nemožnost připojení do distribuční soustavy „aktuální“ resp. „v okamžiku vydání negativního stanoviska“ či nikoli. Povinnost ČEZ Distribuce, a.s. připojit k distribuční soustavě každého, kdo o to požádá, splňuje-li podmínky připojení a obchodní podmínky stanovené v Pravidlech provozu distribuční soustavy, není podle § 25 odst. 11 písm. a) energetického zákona – jak již bylo řečeno - bezvýjimečná, neboť lze odmítnout připojit žadatele (mimo jiné) v situaci ohrožení spolehlivého provozu distribuční soustavy. Žalobkyně tak nemohla mít přiměřenou jistotu, že se situace v dohledné době či vůbec kdy změní a že v budoucnu bude disponovat opačným, tj. pozitivním stanoviskem ČEZ Distribuce, a.s. umožňujícím připojení předmětné stavby k distribuční soustavě.
57. Žalovaný v souzené věci proto právem dovodil, že žalobkyně není účastníkem, který nabyl práva z nezákonného rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení stavby předmětné FVE v dobré víře. Toto zjištění vylučovalo možnost aplikace § 94 odst. 4 správního řádu, tj. zastavení přezkumného řízení, a žalovaný tedy nepochybil, jestliže přezkumné řízení podle tohoto ustanovení nezastavil.
58. Posouzení poměru újmy na právech žalobkyně nabytých v dobré víře vůči újmě na straně jiných účastníků či veřejnému zájmu shledal městský soud nadbytečným vzhledem k závěru o nedostatku dobré víry na straně žalobkyně, který je sám o sobě dostatečným důvodem pro nemožnost aplikace § 94 odst. 4 správního řádu.

XI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. S ohledem na výše uvedené městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl, neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.
60. Výroky II. a III. o nákladech řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. a § 60 odst. 5 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti a osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim právo na náhradu dalších nákladů řízení mohlo být přiznáno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu